

Overfor det ærede Medlem Hr. Trier vil jeg gerne sige, at medens jeg frygtede for eller troede, at en Nedsættelse til 72 eller 75 vilde fremkalde oprivende Kampe mellem de forskellige indenlandske Interesser, mener jeg, at denne Kamp nu maa blive mindre, den kan ikke blive saa stærk, naar der er Spørgsmaal om at slutte Forlig ved 91. Dernæst afgøres mange andre Spørgsmaal derved.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at medens den højtærede Erhvervsminister i Sommersamlingen og senere i Trontalen har sagt, at Pariteten var Maalet, har han en Gang mellem disse Udtalelser fremsat en Udtalelse, der lod forstaa, at man dog kunde komme til en noget anden Løsning, han nævnte da f. Eks. til 80. Det er nødvendigt, at en Regering taler saaledes; saa længe Lovgivningsmagten ikke har taget sit endelige Standpunkt, er det forklarligt, at man kan tænke sig, at det, som den har sagt, vil det dog ikke være muligt at gennemføre. Den højtærede Erhvervsminister sagde: Naar Afgørelsen kommer, 80 eller 100, bliver der ogsaa Spørgsmaal om, hvad Formueejerne vil betale for at naa op til 100. Jeg tror, det er ganske klart, at den Paritetspolitik, som proklameres af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Lange, kalder paa de voldsomste sociale Kampe her i Landet, og den kalder ogsaa paa de voldsomste Kampe med Hensyn til Beskatningen.

Jeg tror derfor, alt taget i Betragtning, at det ikke vil være uforstandigt fra alle Partiers Side paa alvorlig Maade at tage Spørgsmaalet om Forlig ved 91 op til Drøftelse. Det kommer ogsaa, det kan enhver se efter de Udtalelser, der er fremkommet fra de ærede Medlemmer, der har haft Ordet efter Ordførerne, at det kommer, medmindre naturligvis det virkelig skulde lykkes de ærede Medlemmer Hr. N. Neergaard og Hr. Lange paa deres Prestige- og Ærestale at samle et Flertal om sig til en Proklamation af Pariteten (Afbrydelse: Det haaber vi). Hvis det sker, hvis det lykkes at samle Tingets Medlemmer til en Proklamation af Pariteten i dette Øjeblik, er den danske Rigsdags Beslutning taget, saa er der ingen Vej bort; men saa maa vi ogsaa tage Følgerne deraf, alt, hvad der kommer i denne Politik's Spor, og navnlig maa man være klar over, at der er intet som helst, der garanterer, hvorledes Udviklingen former sig, naar vi staar i Paritetskampen, i de Vanskeligheder, der opstaar af Pariteten. Derfor er det, jeg paa nærværende Tidspunkt først og fremmest søger at tilveje-

bringe Overensstemmelse om, at man nu nøjes med det, som Ministeren har foreslaaet, og saa vender tilbage til Spørgsmaalet, naar vi er i Stand til efter de af det ærede Medlem Hr. Drachmann og af os ønskede Oplysninger at kunne tage saglig Stilling til Spørgsmaalet.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard brugte et Udtryk, som jeg vil tage Afstand fra, hvis jeg har hørt det rigtigt. Han sagde, at vi har arbejdet os frem Punkt for Punkt mod et efterstræbt Maal. Det vil jeg paa det bestemteste tage Afstand fra, og jeg vil ogsaa være overbevist om, at hans Parti ikke vil mene, at det er det, vi har efterstræbt, at vi i Dag staar paa et Punkt lidt over 90. Det var heller ikke det ærede Medlems Ønske, at vi i Dag skulde staa over 90. Altsaa kan vi ikke have arbejdet os frem Punkt for Punkt til et efterstræbt Maal, vi er drevet langt hurtigere mod et Maal, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde, end han selv og nogen havde forudsat og havde ønsket. Og det er Nationalbankens Ledelses Ansvar, at vi staar saaledes. Det Ansvar kan den ikke frigøre sig for; thi den har ikke fulgt det Raad, som Rigsdagen enstemmigt rettede til den i Sommersamlingen.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ret i, at vi staar i en Tvangssituation, Rigsdagen er bragt i en Tvangssituation ved hele den Bevægelse, der har fundet Sted. Derfor maa jeg ogsaa overfor det ærede Medlem Hr. Langes Tale om Lønningerne sige: Naar vi husker, at disse Lønninger blev til ved et Forlig, der sluttedes mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne den 5. Juni, og at vi derefter kommer ind i Sommersamlingen og siger til Nationalbanken: Giv os et Løfte om at holde ved 80, og den giver dette Løfte — hvad er det saa for en Ledelse af Nationalbanken, der lader Kursen stige op til 90, før den anvender Diskontoneedsættelsesmiddelet, og det skønt den ved, at Lønningerne i Landet er lagt den 5. Juni paa et Grundlag, som vil være afgørende under den kommende Valutakrisens Udvikling.

Det ærede Medlem Hr. Lange sagde, at Professor Cassels Udtalelser om den Valutapolitik, der havde været ført under den gældende Lov, var ikke til Ros for Loven. Jeg vil sige: Det er ikke til Ros for den, der har forvaltet Loven. Den, der har forvaltet Loven, er Nationalbanken, og det har den gjort paa en Maade, som var direkte mod et af Rigsdagen udtalt Ønske om Diskontoneedsættelse. Det skal under denne Situation ingen Sinde glemmes, at det Middel, som var anvist af den samlede Rigsdag,